Banal na Lupa

James H. McConkey

Salin sa Tagalog ng “Holy Ground”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Banal na Lupa

"Hubarin mo ang iyong panyapak sa iyong mga paa, sapagka't ang dakong iyong kinatatayuan ay banal na lupa" (Exo. 3:5).

Ang Plymouth Rock at ang Independence Hall ay banal na lupa para sa bawat makabayang pusong Amerikano. Ang Gettysburg, Antietam, at Fredericksburg ay banal na lupa para sa bawat lalaki

[Hindi mabasa sa scan ang isang bahagi rito.]

sa mga libingang may tandang krus kung saan natutulog ang mga katawan ng kanilang mahal na mga anak na lalaki sa gitna ng katahimikan at ganda ng luntiang mga bukid at bulaklak. Pero naiintindihan ba natin ang salitang ito ng Diyos kay Moises na "ang dakong iyong kinatatayuan ay banal na lupa"? Na ang araw-araw, karaniwan, at tila nakababagot na takbo ng ating pang-araw-araw na buhay at pagpapagal ay banal na lupa kung titingnan lang natin ito gaya ng pagtingin ng Diyos at tatanggapin ito mula sa Kanyang kamay, bilang banal na lugar kung saan handa Siyang isakatuparan ang Kanyang dakilang layunin para sa ating abang buhay?

Ang Banal na Lupa ng Pagtatalaga

Ang dakong iyong kinatatayuan ay ang banal na lupa ng pagtatalaga.

Naniniwala ang karamihan sa atin na kailangan ng Diyos ng mga taong nakatalaga sa ministeryo, sa mga misyon sa ibang bansa, at sa lahat ng uri ng gawaing Cristiano. Pero ilan sa atin ang nakauunawa na ang dakong kinatatayuan natin sa ating araw-araw na buhay at trabaho ay banal na lupa, at na walang hangganan ang pagpapala at kapangyarihang ipagkakaloob ng Diyos sa paggamit Niya sa mga nakatalagang bangkero, abogado, doktor, klerk, mekaniko at iba pang Cristianong karaniwang mananampalataya na nagbibigay ng kanilang sarili sa Kanya sa pagtatalaga, sa banal na lupa ng kanilang pang-araw-araw na buhay.

Ang Bunton ng Buhangin ni Nat

Isang araw, habang nakikipagkuwentuhan ako sa isang mahal na kaibigang Cristiano, sinabi niya sa akin, "Narinig mo na ba ang tungkol sa bunton ng buhangin ni Nat?" Nang sumagot ako na hindi pa, ikinuwento niya ito. Si Nat ay isang mahal naming kaibigan. Isa siyang kontratista sa pagtatayo ng gusali. Nagkataon na sa kanyang sariling lungsod, sa tabi ng pampang ng ilog, ay may isang napakalaking bunton ng buhangin. Pero may pangitain si Nat tungkol sa bunton ng buhanging ito. Nakita niya na bawat trak na maibebenta niya ay magbibigay sa kanya ng isang dolyar. At kapag naubos na ang bunton ng buhangin, ang napatag na lupa ay magiging magandang lugar para sa isang gusaling pangnegosyo. Kaya binili ni Nat ang bunton ng

buhangin. Nang kumalat ang balita, marami sa mga kaibigan niya ang napapangiti sa ideya na bumili siya ng walang kuwentang bunton ng buhangin. Pero di nagtagal ay nagsimulang matupad ang pangitain ni Nat. Linggo-linggo ay nagbebenta siya ng buhangin at pinapatag ang lupa. Nang maglaon, naubos na ang lahat ng buhangin; napatag na ang lupa; isang magandang gusaling pangnegosyo ang naitayo sa lugar. Bago natapos ang taon, malaking bahagi ng pakyawang kalakalan ng lungsod ang lumipat sa gusaling iyon, at di nagtagal ay ipinagbili niya ito at kumita ng libu-libong dolyar.

Kaibigan, maaaring ang buhay mo ay hindi kilala, walang talento, at kasing-walang-halaga sa iyong paningin gaya ng bunton ng buhanging iyon. Pero kung ituturing mo ang dakong kinatatayuan mo sa pang-araw-araw na buhay bilang banal na lupa, at ibibigay mo ang buhay na iyon sa Diyos sa pagtatalaga, gagawin ito ng Diyos na isang magandang gusaling mananatili para sa Kanyang kaluwalhatian sa buong panahon at sa walang hanggan.

Ang Banal na Lupa ng Pagtawag ng Diyos

Ang dakong iyong kinatatayuan ay ang banal na lupa ng pagtawag ng Diyos.

Kapag inilalarawan ng karamihan sa atin ang pagtawag ng Diyos, iniisip natin ang isang bagay na madrama, nakapagpapabago ng lahat, at nakagugulat. Agad na lumilitaw ang tagpo sa daan patungong Damasco. Nakikita natin ang malaking liwanag sa langit; naririnig natin ang tinig mula sa langit; iniisip natin ang nakapagpabagong epekto ng lahat ng ito sa dakilang apostol sa mga Gentil. Pero nakakalimutan natin ang napakaraming tao na dinatnan ng pagtawag ng Diyos habang nakatayo sila sa banal na lupa ng kanilang pang-araw-araw na buhay at paglilingkod. Dumating ang pagtawag ng Diyos kay Samuel habang naglilingkod siya sa araw-araw na gawain sa templo; dumating ito kay David sa kulungan ng mga tupa; dumating ito kay Moises matapos ang apatnapung taon sa likod ng ilang; dumating ito sa ilan sa mga alagad habang nag-aayos at naghahagis sila ng kanilang mga lambat. Sa lahat ng kasong ito, dumating ang pagtawag habang nakatayo sila sa banal na lupa ng kanilang pang-araw-araw na tungkulin.

Bumabalik sa akin ang isang karanasan noong kabataan ko. Lubusang nasira ang aking kalusugan. Ang lahat ng sarili kong plano ay nadurog. Wala pa akong natatagpuang anuman sa mga plano ng Diyos. Isang araw, nakaupo ako sa aking mesa at pinag-aaralan ang Salita ng Diyos. Isang malaking pagpapala ang dumating sa aking

[Hindi mabasa sa scan ang isang bahagi rito.]

ito sa iba gaya ng pagbibigay Mo nito sa akin." Tumayo ako mula sa aking upuan at bumaba ng hagdan. Iniabot sa akin ng aking kapatid na babae ang aking mga sulat sa umaga. Ang unang sulat na binuksan ko ay mula sa kalihim ng isang Young Men's Christian Association sa kabilang ilog mula sa maliit naming bayan sa silangang Pennsylvania kung saan ako nakatira. Ganito ang sulat: "Mahal na Kapatid—Kagabi ay nagpasya kaming magsimula ng isang Bible Class. Tumayo kami mula sa pagkakaluhod matapos ang kalahating oras na panalangin, na may paninindigan na ikaw ang taong kailangan namin. Maaari ka bang pumunta rito at magturo ng klaseng ito para sa amin?" Tila maliit na bagay lamang ito, pero sa tingin ko'y ito ang banal na lupa ng paglilingkod mula sa Diyos. Nang gabing iyon, pumunta ako at nagturo sa isang Bible Class ng limang malalaki ang pusong mga trabahador sa riles ng tren. Nagbigay ang Diyos ng malaking pagpapala sa aking sariling kaluluwa, at tila natulungan ang mahal na mga taong ito. Itinuro ko ang Bible Class na iyon nang buong katapatan na alam ko sa loob ng tatlong taon. Pagkatapos ay dumating ang isa pang klase, at isa pa. Sa pagtatapos ng tatlong taon, nagtuturo na ako ng 10 Bible class, at natagpuan ko na ang gawain ng aking buhay. Ang dako ng pang-araw-araw na paglilingkod na kinatatayuan ko ay napatunayang banal na lupa, at natagpuan ko ang kagalakan ng kalooban ng Diyos para sa aking buhay.

Kung gayon, pakinggan natin ang dakilang katotohanang ito na ang pagtawag ng Diyos ay laging dumating, at laging darating, sa mga taong nakatayo sa banal na lupa ng tapat na pang-araw-araw na

paglilingkod. Kung nais Niya tayong mapunta sa ibang lugar, gagawin Niya itong malinaw. Pero hangga't hindi pa Niya ito ginagawa, manatili ka kung nasaan ka at ituring mong banal na lupa ang iyong kinatatayuan.

Ang Banal na Lupa ng Pagtitiis

Ang dakong iyong kinatatayuan ay ang banal na lupa ng pagtitiis.

Ang literal na kahulugan ng pandiwang "maging matiisin" ay "manatili sa ilalim." Isa itong kapansin-pansing larawan sa salita. Inaawit natin—

> *Masunod ang Iyong kalooban, Panginoon, masunod ang Iyong kalooban;*
> *Ikaw ang Magpapalayok, ako ang luwad.*

Pero kapag inilagay ng Magpapalayok ang Kanyang kamay sa luwad, ang luwad ay nagsisikap na umalis mula sa ilalim ng gulong ng Magpapalayok sa halip na manatili sa ilalim nito. Ang manatili sa ilalim ng lahat ng pinahihintulutan ng Diyos na dumating sa iyo, maging paghihirap, kapighatian, o dalamhati, habang isinasakatuparan Niya sa iyo ang Kanyang layunin na maging katulad ka ni Cristo—iyan ang gumagawa sa dakong iyong kinatatayuan na maging banal na lupa ng pagtitiis.

Gaano ito katotoo kay Moises. Doon sa tigang at malungkot na lugar na iyon, sa ilalim ng nagliliyab na sinag ng araw sa disyerto, araw-araw, taon-taon, iningatan ng Diyos ang Kanyang dakilang lingkod sa dako ng pagtitiis. Ibig sabihin, siya'y "nanatili sa ilalim" ng kamay ng Diyos sa gitna ng lahat ng pagkabagot, kapanglawan, at pag-iisa ng 40 taong iyon ng napakatinding pagsubok. Apatnapung taon ng pagsasanay at pagtitiis para sa apatnapung taon ng paglilingkod. Isang taon ng pagtitiis para sa bawat taon ng pamumuno! At mula roon, ang mainit ang ulo at

padalos-dalos na batang Egipcio na pumatay ng tao ay lumabas bilang isang kahanga-hangang pinuno na bakal ang kalooban, matatag, malambot ang puso, at may mismong pagtitiis ng Diyos. Sapagka't walang ibang makasasapat para pangunahan ang hilaw, walang disiplina, mapaghimagsik, di-sumasampalataya, at mapagsamba-sa-diyus-diyosang hukbong ito ng mga Israelita sa lahat ng nakapapagod na taon ng paglalagalag na idinulot ng sarili nilang pagkamakasalanan, gayunma'y ibinahagi niya ito sa kanila na para bang siya mismo ay may pananagutan kasama nila sa buong trahedya nito.

Malaking bahagi ng ating buhay-panalangin ay ang pagsusumamo sa Diyos na palibutan tayo ng bagong hanay ng mga kalagayan. Sa halip, dapat tayong manalangin para sa biyaya na manatili sa ilalim ng kasalukuyang mga kalagayan habang isinasakatuparan Niya sa atin ang Kanyang layunin na tayo'y maging katulad ni Cristo. Hindi kailangan ng Diyos ng bagong hanay ng mga kalagayan para gawin kang katulad ni Cristo. Ang kailangan lang Niya ay "manatili ka sa ilalim" ng lumang hanay na ipinalibot Niya sa iyong buhay. Pinag-aalinlanganan ko kung may anumang

[Hindi mabasa sa scan ang isang bahagi rito.]

kasalukuyang mga kalagayan.

Isang binata ang pumasok sa aking silid isang araw para makipag-usap. Sinabi niya na taimtim siyang nananalangin sa Diyos na gumawa ng isang mahalagang pagbabago sa kanyang kapaligiran, pero hindi ito ginawa ng Diyos. Kaya labis na nayanig ang kanyang pananampalataya. Iminungkahi ko na baka may layunin ang Diyos sa pagpapanatili sa kanya kung nasaan siya,

at na makabubuting ipasakop niya ang lahat ng ito sa Kanya at manatili sa ilalim ng Kanyang kamay habang isinasakatuparan Niya ang Kanyang dakilang layunin. Lumuhod kaming magkasama at ipinanalangin ko na gawin niya ang ganoong pagtatalaga. Naghintay ako sandali para marinig ito, pero nang tumingala ako, nakatayo na siya na hawak ang hawakan ng pinto at handa nang lumabas. Wala siyang balak o pagnanais na manatili sa ilalim ng kamay ng Diyos, kundi handa nang umalis. Nananalangin tayo sa Diyos na baguhin ang ating kapaligiran, pero kapag inilagay ng Diyos ang Kanyang kamay sa atin para baguhin tayo, sa halip na manatili sa ilalim ng kamay na iyon ay inaabot natin ang pinto para lumabas. Siyempre, kung ang Diyos mismo ang magbabago ng ating mga kalagayan, iba iyon. Pero hangga't hindi pa Niya ito ginagawa, mabuti para sa atin na manatili sa ilalim ng ating kasalukuyang kapaligiran, na nauunawaan na ang dakong kinatatayuan natin ay ang banal na lupa ng pagtitiis para sa atin.

Ang Banal na Lupa ng Paghihirap

Ang dakong iyong kinatatayuan ay ang banal na lupa ng paghihirap.

"Sapagka't ang nagbata sa laman ay lumayo na sa kasalanan; upang huwag na kayong mangabuhay pa ng nalalabing panahon sa laman ayon sa mga pita ng tao, kundi ayon sa kalooban ng Dios." I Peter 4:1-2.

Kapansin-pansing teksto ito. Malinaw nitong itinuturo na ang mga anak ng Diyos, sa pamamagitan ng kanilang mga karanasan ng paghihirap, ay lumilipat mula sa paggawa ng mga pita ng laman tungo sa pinagpalang dako ng pamumuhay sa kalooban ng Diyos. Kaya ang dako ng paghihirap na kinatatayuan natin ay nagiging banal na lupa ng pagpapasakop sa kalooban ng Diyos.

[Hindi mabasa sa scan ang isang bahagi rito.]

… pagdaan dito. Pero habang lumilipas ang mga taon, at … at pinayaman sa pamamagitan ng paghihirap, nagsisimula tayong … ng paghihirap ang ating kinatatayuan.

Minsan ay narinig kong ikinuwento ito ng isang mahal na lalaking Cristiano. May isa siyang minamahal na anak na lalaki. Isa siya sa mga bihirang personalidad, kaakit-akit, kaibig-ibig at natatangi sa ganda at lakas ng pagkatao. Dinala ang binata sa ospital para sa isang operasyon. Maayos siyang nakaraos at tila mabilis na gumagaling. May mahaba at mahalagang biyahe sa tren ang kanyang ama, pero nag-aalangan siyang iwan ang maysakit niyang anak. Gayunman, nais ng anak na umalis siya, at sinabing ayos lang ang lahat, at habang yumuyuko ang ama para magpaalam, hinalikan siya ng

binata at binasbasan siya sa kanyang paglalakbay. Tatlo o apat na araw ang lumipas bago nakabalik ang ama mula sa mahabang biyahe. Nagmadali siya sa unang telephone booth, kinuha ang telepono at nagtanong sa ospital kung kumusta ang kanyang anak. Dumating ang sagot na parang kidlat mula sa maaliwalas na langit: "Patay na siya." Isang sumpong ng sakit ang dumaan sa mukha ng ama habang binibigkas niya ang mga salitang ito, at inilantad ang hapdi ng kanyang kaluluwa kahit anim na taon na ang lumipas. Pero may bagong liwanag sa kanyang mata, at bagong kagalakan sa kanyang tinig habang sinasabi niya sa akin kung paano niya natagpuan ang pinagpalang kalooban ng Diyos para sa kanyang buhay, at kung anong di-masabing kagalakan ang natatagpuan niya sa paggawa ng mahalagang kaloobang iyon. Natapos na ng paghihirap ang gawain nito. Iyon ang banal na lupa ng kalooban ng Diyos para sa kanya.

Bumabalik sa akin ang alaala ng mga taon ng paghihirap sa sarili kong buhay. Pinauwi ako mula sa kolehiyo dahil sa pagkamatay ng aking ama. Napasa akin ang pag-aalaga sa isang paralisadong ina, pitong anak, at libu-libong dolyar na utang. Iyon ang dako ng mapagmahal na tungkulin, at walang pag-aatubili akong pumasok dito. Pero anong mga taon ng paghihirap ang mga iyon! Bata pa lang ako at mabigat ang pasanin. Lumipas ang taon at taon, at gaano kadilim ang mga iyon kapag binabalikan ko ngayon. Sa wakas, nabayaran na ang napakalaking mga utang; ang aking kapatid na lalaki ay isa nang matagumpay na batang negosyante, ang aking mga kapatid na babae ay maligaya nang may asawa; at ang aking mahal na ina ay "wala na sa katawan at kasama na ng Panginoon." Ako mismo ay durog ang katawan. Matinik ang daan ng paghihirap, at tila

mahirap at mahaba ang landas. Ngayong lumipas na ang mga taon at "natatanaw ko ang bahaghari sa gitna ng ulan," ang mga taong iyon ng paghihirap ay napatunayang ang pinakabanal na lupang natapakan ng aking mga paa. Sapagka't sa mga ito, at dahil sa mga ito, lumipat ako mula sa kalooban ng laman tungkol sa sarili kong buhay tungo sa mahalagang dako ng kalooban ng Diyos. Natuto ako ng pagsunod sa pamamagitan ng mga bagay na aking tiniis. Kailangan ko ang lahat ng aking pinagdaanan, at hindi ko babawiin kahit isang araw nito ngayon, kapag iniisip ko ang di-masabing pagpapalang idinulot nito sa aking buhay.

Ano sa palagay mo ang pinakabanal na lupang natapakan ng mga paa ng ating pinagpalang Panginoon matapos dumating sa Kanya ang kaluwalhatian ng muling pagkabuhay? Tiyak ako na iyon ay sa ilalim ng mga buhol-buhol na puno ng olibo sa Getsemani kung saan pinagpawisan Siya ng dugo sa pagpasok sa ganap na kalooban ng Diyos; at ang burol ng Kalbaryo, kung saan ibinuhos Niya ang pulang agos ng Kanyang buhay para sa iyo at sa akin nang "inibig Niya tayo at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa atin." At kapag ikaw at ako ay bumalik sa ating niluwalhating mga katawan upang muling dalawin ang mga tanawing ito sa lupa, tiyak ako na ang pinakabanal na lupang tatapakan ng ating mga paa ay ang mga lugar kung saan tayo naghirap.

Ang Banal na Lupa ng Paglilingkod

Ang dakong iyong kinatatayuan ay ang banal na lupa ng paglilingkod.

Noong nasa kolehiyo ako, may isang binata sa klaseng mas mataas sa akin na tinatawag naming Tom. Tahimik siya, at medyo mahiyain, pero mahusay, matalino, at gayunma'y popular sa mga kasamahan. Inakala naming lahat na magtatagumpay siya kapag lumabas na siya sa mundo. Dumating ang araw ng pagtatapos at kasama nito ang paghihiwalay ng mga ugnayan sa kolehiyo, at ang pamamaalam ng magkakaibigan sa kolehiyo. Lumipas ang tatlumpu't limang taon. Pagkatapos, isang araw ay narinig ko na ang dati naming kaklase, na ang buong pangalan ay Thomas Woodrow Wilson, ay magsasalita sa lungsod na ito. Pumunta ako sa malaking bulwagan para pakinggan siya. Doon ay natagpuan ko ang isang napakagandang madla ng 4000 Cristianong kalalakihang nagtipon

[Hindi mabasa sa scan ang isang bahagi rito.]

binati ko siya, at nagkaroon kami ng masayang kuwentuhan tungkol sa mga lumang araw sa kolehiyo. Bumalik siya sa White House, at ako naman ay naglakad pabalik sa isang maliit na dalawang-kuwartong opisina sa ikasampung palapag ng isang mataas na gusali sa lungsod. Naupo ako roon at inisip ang dati kong kaibigan sa kolehiyo. Nasa rurok siya ng kanyang katanyagan. Ang mga mata, hindi lang ng bansa, kundi ng buong mundo, ay nakatuon sa kanya. Ang sarili kong buhay ay tahimik, hindi kilala, nakatago sa isang maliit na sulok kung saan nagpapadala ako sa buong mundo ng mga simpleng mensaheng debosyonal mula sa

Panginoon. Pero alam mo ba, na nang suriin ko ang sarili kong puso, wala akong natagpuang kahit isang butil ng inggit sa aking tanyag na kapwa-taga-kolehiyo, ni ng pag-iimbot sa kanyang mataas na posisyon. Itatanong mo ba kung bakit? Dahil lang natagpuan ko na ang abang dako kung saan itinalaga ang aking kapalaran ay ang banal na lupa ng paglilingkod mula sa Diyos, at iyon ang kagalakan ng buong buhay para sa akin. Pakaingatan sa iyong isip at isabuhay ang kahanga-hangang pangungusap na ito ni Hudson Taylor—

"*Maging tao ng Diyos;*
Sa lugar ng Diyos,
Ginagawa ang gawain ng Diyos;
Sa paraan ng Diyos."

Ang Banal na Lupa ng Paghahatid ng Kaluluwa kay Cristo

Ang dakong iyong kinatatayuan ay ang banal na lupa ng paghahatid ng mga kaluluwa kay Cristo.

Sinasabi natin na apat na buwan pa bago ang anihan. Ipinagpapaliban natin ang paghahatid ng mga kaluluwa sa isang di-tiyak na hinaharap, o sa isang panahon ng espesyal na mga pagtitipon sa ating mga iglesia. Pero sinasabi ni Cristo na maputi na ang mga bukid at handa nang anihin. Itinuturo Niya tayo sa kagyat na kasalukuyan, nasa mismong abot-kamay natin. Tinatawag Niya tayo na samantalahin ang pagkakataon, na tubusin ang panahong araw-araw ay nasa ating mga pintuan. Ang "Ngayon" ang laging naroroong "ngayon na" ng paghahatid ng mga kaluluwa at ito lamang ang banal na lupang talagang kinatatayuan ng ating mga paa.

Isang gabi sa isang bayan sa Canada, isang binata ang tumayo sa isang city mission at nagbigay ng kahanga-hangang patotoong ito. Sinabi niya na isa siyang pasahero ng malas na Titanic nang lumubog ang malaking barkong iyon. Itinapon siya sa tubig sa dilim at nagawa niyang makakapit sa isang piraso ng pinagkasiraan ng barko, kung saan mahigpit siyang kumapit. Di nagtagal, isang lalaki ang inanod malapit sa kanya na nakakapit din sa isang katulad na piraso ng pinagkasiraan. Nang malapit na siya, sumigaw siya sa kabila ng tubig sa kabilang lalaki, "Binata, ligtas ka na ba?" Sumagot ang binata, "Hindi pa po." Bumalik ang mga salitang, "Sumampalataya ka sa Panginoong Jesucristo, at maliligtas ka." Pagkatapos ay inanod

palayo sa dilim ang nagsalita. Di nagtagal, sa isang kakaibang pangyayari, hindi nagkataon lang, ang estranghero ay inanod muli sa abot-sigaw ng binata, at muling sumigaw sa ibabaw ng tubig, "Binata, ligtas ka na ba ngayon?" Muling sumagot ang binata, "Hindi pa po." Muling bumalik ang tinig, "Sumampalataya ka sa Panginoong Jesucristo, at maliligtas ka." Pagkatapos ay isang alon ang humampas sa nagsalita, nabitawan niya ang kanyang kinakapitan, at lumubog siya sa kamatayan sa isang libingang tubig. "At pagkatapos," sabi ng binata, "na may dalawang milyang dagat sa ilalim ko, sumampalataya ako sa Panginoong Jesucristo at naligtas." Pagkatapos, nang may matinding kataimtiman, idinagdag ng binatang ito ang pangwakas na pangungusap, "Ako ang huling nahikayat ni John Harper."

Tunay na iyon ay paggawa sa huling mga sandali ng buhay bilang banal na lupa ng paghahatid ng kaluluwa kay Cristo. Para sa napakahalagang gawaing ito ng paghahatid ng mga kaluluwa, walang ibang panahon kundi ngayon; walang ibang banal na lupa kundi ang kasalukuyan, na matatayuan ng ating mga paa.

"Hubarin Mo ang Iyong Panyapak sa Iyong mga Paa"

"Hubarin mo ang iyong panyapak sa iyong mga paa."

Ano ang ibig sabihin nito? Ito lamang. Tigilan mo ang pagturing sa araw-araw na takbo ng iyong buhay bilang isang karaniwang bagay. Ito ay banal na lupa. Bawat araw ay nagliliyab sa presensya ng Diyos, kahit hindi ito makilala ng iyong bulag na mga mata. Bawat gintong oras ay isang maliit na parisukat sa mosaic ng magandang disenyo ng Diyos para sa iyong buhay. Bawat pagkakataon ay isang banal na pagkakataon para maihatid ang isang kaluluwa mula sa kaharian ng kadiliman tungo sa kaharian ng Anak ng Kanyang pag-ibig. Bawat kagipitan at pangangailangan ay isa lamang bagong aral sa walang kapantay na paaralan ng pagtitiis, na nagtuturo sa iyo kung paano "manatili sa ilalim" ng Kamay ng mahusay na Magpapalayok na humuhubog sa iyo bilang sisidlan ng karangalan at kaluwalhatian sa buong walang hanggan. Bawat kirot ng paghihirap ay isang gintong muhon na nagmamarka ng iyong pagsulong mula sa paggawa ng mga nasa ng laman, tungo sa malawak at walang hangganang dako ng kalooban ng Diyos, na ang haba, lapad, taas, at lalim nito ay kakailanganin ang buong panahon para ipahayag, at ang buong walang hanggan para tuparin nang lubos.